

ПЛОВДИВСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Пловдивски Гласъ“ ще излиза всяка събота. Абонаментъ за година 6 лева, за половина 4 лева, а за месецъ 2 лева. За въ странство 10 лева. Присъдствени и частни обявления на всяка дума по 5 ст. за едно обнародование. На първа страница на дума по 10 ст. Редакцията и администрацията се помъчава въ пишището на адвоката г. Ив. Ив. Доковъ. Всичко което се отнася до вѣстника, като пари, писма, доноски, книги, вѣстници и пр., се испраща до администрацията на вѣстника въ г. Пловдив. Писма и доноски неосвобождени не се приемат. Ръкописи се връщат ако бъдатъ платени. Обявленията на г. Приставатъ по 3 ст. на дума.—Единъ брой 15 ст.

Михаилъ Хр. Бъчеваровъ, на именний си день 8 Ноември не ще приема посещения.

РОМАНЪ Г. ДАЧЕВЪ

Адвокатъ — юристъ

Приема да води и защищава всъкакъвъ родъ дѣла прѣдъ всичките съдилища въ Княжеството.

Бѣднитѣ бесплатно.

Писалището му се намира при шадравана № 8361.

— 4 —

Пловдив, 2 Ноември 1896 год.

Съединено-разидиненитѣ партии, които сѫ поникли у наша България като гѣби, се разстрѣбли по всички страни, по случай прѣстоѧщитѣ избора и по всички линии. Правителството се бомбардира отъ всяка страна съ онѣзи батареи, които, за голѣмо съжаление на водителитѣ на тѣзи генерали, гранатитѣ имъ не могатъ да се прхскатъ. Падатъ на юфъ. Обърните страницитѣ, на който щѣте вѣстникъ, „Свобода“ или Народнитѣ или „Знамето“ и Вие ще се уѣдите въ онаази печална истина, че нашите шефове-генерали се домогватъ до всички простени и не-простени срѣдства, само и само да могатъ се доби до властьта, съ която толкова много злоупотребихъ. Насъ не ни толкова много очуватъ постникитѣ на онѣзи съединено-разидинени корифеи дядо Цанковъ, Каравеловъ и Радославовъ, защото могатъ да иматъ право да се провикватъ за разнитѣ хиляди незаконности вършени отъ властьта, които до нѣкѫдъ могли бихъ да сѫ и вѣри, но да се провиква единъ либералствующъ корифей, въ в. „Свобода“ какъвто е опекуна на Стамболиститѣ г. Д. Грековъ, това не разбира-ме и неможемъ да си прѣдставимъ. Какъ тази са-мозвана партия (sic) има още очи да прогласява по свѣта, че тя оплаква днитѣ на злочастното българско отечество, отъ като се намѣрва властьта въ рѣцѣ на народната партия, че Стоиловъ, продавалъ правата на българинътѣ, и че само единъ тѣ, стамболиститѣ, сѫ хората, които сѫ въ състояние да избавятъ отечеството отъ онова грозно и печално (!) положение, въ което отъ 18 Май е вкарано!! Кой е този българинъ, който не ще се възмути отъ такива филипки на онѣзи нероновци, разнитѣ Петковци, които бѣха обвѣрзали българската свобода толкова силно, щото само силната и мощната ржка на Господаря, трѣбаше да съкруши разбойничеството, кражбитѣ, които вършиха за смѣтка на патриотизма и подъ прѣдлогъ пакъ да запазятъ страната отъ вѣни-нитѣ и вѣтринитѣ врагове. Голтаци ala Свиричо, на когото тѣкмо прѣди двадесетъ години е съ-бирано помощь по нѣкой левъ за прѣхрана и да си купи сетре на гѣбра, оплули въ развратъ и картофорство и тѣзи разбойници, поддържани пакъ отъ такива гладни за власть и чинъ, можиха за смѣтка на българския гражданинъ да из-дигнатъ въ столицата палати и да живѣятъ ба-ронски животъ. Кой може да отриче, че Свиричо I, комуто е събирано помощь, не притежава съ милио-ни имущества? Стамболовъ съ Грековъ сѫ заели всичкия Витошки балканъ и това се за смѣтка на либералната ли е партия? Може ли да се из-броятъ толкова невинни хорица, които бидоха съсипани отъ бой, окрадени до нѣвѣроятност и то се за запазване на милото... И слѣдъ толко-ва звѣрства, слѣдъ толкова жки, неужели може да повѣрватъ тѣзи майчини синове, че ще се по-веде нѣкой българинъ подиря имъ, когато тѣ трѣбаше отдавна да стоятъ въ затворътъ, както днесъ стоятъ разнитѣ Лукановци, Тотювци, Обрете-

пцови! И прѣставяйте си, хора като дядо Цанковъ, които сѫ стояли по 7—8 години изгнани, та-кива като Каравеловъ, който е опиталъ силата на стамболовицитета цѣли три и половинъ години въ затворъ, и тѣ днесъ даватъ ржка на стамбо-листитѣ на тѣзи български звѣрове!! Право да си кажемъ, ние останахме въ туникъ, както се казва, кога видѣхме това зловѣщо съглашение. Може ли да повѣрватъ тѣзи постѣднитѣ, че тѣх-нитѣ съмисленници ще удобрятъ това чудови съглашение. Не, неможе, защото неможемъ да повѣрваме да тръгне никой, освѣнъ най-глу-павитѣ имъ партизани. Българския избирателъ е свободенъ да цѣни всичко, каквото вижда, той прави сравнение и за едното и за другото, той слуша, че грухтѣнието на прѣднитѣ гранати, се пуштатъ само за халостъ, защото не виждатъ въ дѣлата на днешното правителство онова страшилище, срѣщу което сѫ отпра-вени толковато бата-реи. Той, избирателя ще докаже на 17 Ноември въ врѣме на избора, че всичката стамболовска паплачъ е умрѣла заедно съ великия тиранинъ Стамболовъ, който оставилъ името си въ нашата новѣйша история, записано съ крѣвъ; той, избира-теля не трѣба да допустиме вече да се гаврижтѣ съ неговите права разнитѣ инати и демогози, ко-ито не виждатъ никога добрата страна на днеш-нътото правителство, защото не е отъ тѣхъ свѣр-шено. И нѣма ли Стоиловъ право да се гордѣй! Да, има и трѣба да се радваме, че въ него-врѣме ние спечелихме и признаване на князъ и покръстване прѣстолонаслѣдника,—искренното и горѣщо желание на цѣлия народъ. Само това е, което гужда прѣдътъ на лошите замисли на ко-рифейтѣ.

На Димитровъ денъ, 26 м. м-цъ, Свѣcen-никъ Крѣстю Поповъ държа една рѣчъ, въ която описа значението на деня, заслугите на мъженика, показа и на значението, което има това животописание на Св. Димитрий върху вѣспитанието на дѣцата въ сегашно врѣме. Между другото негово благовѣйнство, като говорѣше върху вѣспитателното значение на празника, каза, че въ днешните врѣ-ме дѣцата се деморализирвали въ училищата, като стовари всичката вина върху гѣбра на учителитѣ. Ний не намираме за умѣстно такова едно явно порицание отъ черковния амвонъ всичките учители по тѣзи съображенія, които всѣки ще намѣри за умѣстни. Никой учителъ въ крѣгътъ на своята дѣятелност не е изгубвалъ изъ прѣдъ видъ обстоятелството, че той е вѣспитател на дѣцата, които учи; всичките учителски съвѣти не веди-нѣтъ въ годината, а почти всѣки мѣсецъ, сѫ се занимавали съ изнамѣрване мѣрки, съ които бихъ поправили учениците; нѣ какво може да направи единъ учителъ или всичките учители, когато нашите дѣца прѣди всичко нѣматъ до- машно вѣспитание, върху което трѣба да се гради училищното. Това вѣспитание, което се дава на учениците въ училището е толкова трайно безъ домашното, колкото здание, построено на пѣсъка при рѣката, което се събира и завлича отъ първия порой. За да може да се даде на учениците добро училищно вѣспитание, трѣба да има едно що годѣ домашно вѣспитание. Отъ непрѣпоръжчи-телнитѣ дѣтски обноски да се осаждда учителя е несъобразно, защото нито единъ учителъ до днесъ не е извѣршвалъ онѣзи простожки, които всѣки денъ почти виждаме да се вършатъ отъ учени-ците. Когато едно дѣтѣ не е навикналъ още отъ бащиното си огнище на послушание, то мѫжно ще

привикне и въ училището. За да може да се по-стигне това, което всѣки би желалъ, въ вѣспи-тателно отношение, необходимо е съвѣтното дѣй-ствуване на родителите и учителя. Само въ та-кътъ случай може да се гарантира, че и ти ще поправимъ младите и крѣхки дѣца отъ лошите навици, привички и отношения, които днесъ се забѣлѣзватъ въ тѣхъ.

Другъ е въпроса, ако се кажеше за християнската правственность, която е и трѣба да слу-жи за основа на вѣспитанието. Разгледанъ въ това отношение въпроса, негово благовѣйнство има право, защото има факти, които говорятъ въ не-гова полза. Въ това отношение сѣмъ можемъ да кажемъ, че училището нищо не е направило. Мно-го учители надѣхаха съ идентѣ на новото социа-ли развръщающъ учение, отиватъ въ това от-ношение много далечъ, като си позволяватъ даже въ врѣме на прѣдание да говорятъ явно противъ незиблемитѣ истини на християнската вѣра. И какво постигатъ съ това? Нищо друго, освѣнъ явната развала на учениците, които послѣ на-казватъ всѣчки, за да ги поправятъ, като упо-требяватъ всевъзможни дисциплинарни наказания, когато това можеше да се постигне по другъ начинъ, като се дѣйствува на ученика въ духътъ на християнската правственность и вѣспитание. Помнимъ много случаи, гдѣто нѣкои учители сѫ си позволявали да говорятъ по адресъ на ре-лигията ни разни нелѣности, даже и глупости и вжтѣ въ училището. А това е, което развали учениците. Цѣра на всичко това е искорѣнението на социализма отъ учителите. Защото подъ бу-лото на доброжелателството, се всѣзвѣтъ най-де-морализаторските съмѣна тамъ, гдѣто не имъ е мѣстото. Врѣме е самитѣ тѣзи заблудени хорица да съзнаютъ своето заблудеше и да се увѣ-риятъ, че онова, което тѣ мечтаятъ е сънъ, който никога нѣма да се осѫществи въ България, за-щото нѣма и почва.

Изобщо казана рѣчта бѣше завѣршена и прави честъ на говорителя, който съ думи трога-телни и прочувствени описа упадъка на религиоз-ността у насъ: вѣрата отслабва и губи значе-нието си. Сравнението, което направи съ мин-жлите язически вѣрмена и сега, е даже умѣстно и вѣрно. Ний напълно сподѣляеме взгляда на Н. благовѣйнство, че ако жестоките гонения въ врѣме на язичеството не можаха да спрѣтъ прогресса на християнството, толкова по малъкъ шансъ иматъ послѣдователите на новото антирелигиоз-но учение днесъ.

ХРОНИКА

* * Постояния съставъ на община е ут-врденъ: Кметъ К. Михайлова Помощници: Хр. Дацаниловъ, Мих. Вацовъ и Н. Качармазовъ.

* * Бюджета на общината, който се гледа сега отъ сесията, достигна до слѣдующите цифри, —приходъ 280,550 л., расходъ прилизатъ толова.

* * Бившия Нар. Прѣставител Г. Найде-новъ е дошелъ въ градътъ ни по прѣдприетата по-стройка на желѣзницата, въ която и той ималъ участие. Заминъ така сѫщо прѣзъ градътъ ни и Г. Неновичъ, идящъ отъ София.—

* * Ако слушаме нѣкой гевезета, трѣба да повѣрваме, че наистина Г. Д. Н. Желѣзаровъ си билъ гудилъ кондидатурата за Прѣставителъ, за която цѣль билъ заминъ за Свищовъ и Русе да моли Други пакъ подобни на горнитѣ прилагатъ за негови другари и И. Тум-паровъ и А. Сензовъ, защото щѣли си приличатъ

на бой. Нашия редакторъ има и той притенцията, щомъ се отнася до бой, защото ако представителите се избиратъ по ржстъ, той е па пръвъ планъ а подиря идватъ горните господи кандидати, ако действително съмътъ да законодателствуватъ. . . ! Който не иска пека се не смее.

* * Г-нъ К. Хинковъ се хвалилъ предъ единъ нашъ приятелъ, че надхитрилъ Мецова, като си оплѣлъ кошничката, а вината за всичко билъ стоварилъ върху гърба на Мецова. Даже и той не въргалъ, че така искусно ще можелъ да си изиграе ролята. „Азъ бихъ тъжана, пъкъ Мецовъ събра парсата“ били думите на Хинкова. И днесъ пакъ съмъ съ стамбалистъ, и пъкъ мене ще мя подложатъ кандидатурата и ще бѫдъ избранъ за представител, когато Мецова не искашъ и да го видятъ въ София. Мецовъ се запанаше тази пролѣтъ да ме съсипе, пъкъ съсипа себѣ см.

Ето г-нъ Мецовъ твоя кумецъ колко доброжелателъ ти е билъ. Става явно вече, че всичкитъ ходения на Хинкова въ София съ имали за целъ да се оправдае, и да обвини Мецова.

* * Въ брой 108, колона първа на „Народни Права“ е публикувана една телеграмма, подписана отъ нѣкой си Пешо Герговъ и всичкитъ му съмишленници, числото на които е тъкмо 7 души, въ която между другото се напада Окр. Управител, че минжълъ съ стражари да заплашва него и съмисленниците му. Ний се чудимъ на смълостта на тѣзи господи, които призрѣни отъ цѣлото село, което грабихъ нѣколко години наредъ, да излѣзватъ и публично да лъжатъ. Засрамъте се, господи! Никой до днесъ не ви е ограничавалъ свободата на избора, а съ ограничихте ви съ сами, защото на челото ви личихъ поизни прѣстъпления. Нека ни каже П. Герговъ въ кметстванието си прѣзъ режима на Стамболова не злоупотрѣби ли 8363 лева, събрани отъ селото, за които на врага му ще виси присъда. Такива съ и другарите му. Тѣзи хора, чѣзъ шайки се избирахъ въ бившиятъ режимъ и злоупотрѣблявахъ съ народното довѣрие, та и днесъ искатъ съ сѫщите среѣства да сполучихъ и когато ударихъ о камъкъ, провикватъ се съ дрезгавъ гласъ, че се злоупотрѣбило съ свободата имъ. Това е голъмо нахалство! Тѣзи хора разва-

лихъ първия изборъ, защото произведохъ скандалъ, и като не успѣхъ и втори пътъ да направя сѫщето станже имъ лошъ управителя и полицията. Избора бѣше пай-редовенъ и свободенъ Нека-господствому, Пешо Герговъ, покаже, кой отъ неговите хора не е допуснатъ да гласоподава. Ако той не направи това, ини сме въ право си да го наречемъ публиченъ лъжецъ.

* * На 29 прѣзъ пощта се подпалилъ манифактурния магазинъ на М. Х. Константиновъ и Гов. Коенъ. Лошиятъ езици говорятъ, че сами притечелите на стоката се сторили това. Прокурорството е затворило набеденитъ още сѫщата ношъ и сега се произвежда следствие. Стоката била застрахована на дружеството Балканъ за 40,000 лева.

* * Благодарение на нееднократнитъ напомняния, женското дружество въ градътъ и „Развитие“, което бѣше заснадо отъ летаргически сънъ, прѣди нѣкой денъ се е събудило. То има събране на 27 м. м. и избрало комисия за да покани по първи граждани да го сформиратъ на ново, за която цѣль ще стане събранието му утре, на 3 Ноемврий. Нека сега се увѣрятъ нашите почтени дами, че е срамно за такъвъ градъ като Плѣвенъ съ 16 х. население и гдѣто има толкова много развити госпожи и госпожици, че е срамно да оставятъ така да заспива едно благоустройствено дружество, като „Развитие“. Твърдѣ много съжалявамъ, че и въ него бѣше се завѣлъ партизански вѣтръ, между нѣкой перазбрани, които съ това иматъ стремлението да растурятъ дружеството.

Уставътъ предвижда нехвърляне отъ членството на такива; за това и не трѣбва церемония съ такива. Нека партизанството остане за мажетъ, а не и за дамитъ, които трѣбва да стоятъ малко на страна отъ него. Събранието въ недѣля трѣбва да се придѣржа къмъ горното начало.

* * Твърдѣ чудно и се вижда, за що толкова много настоява Г. Величковъ съ назначаване на онзи партизанинъ — бившъ учителъ Гановъ, който не остава гърне въ което да не брѣкне. Ако Г. Министъръ познава Ганова, неговата способностъ, той не би му допустналъ никога да учителствува, не въ Плѣвенъ, гдѣто не искатъ и да му чуятъ именето му. Неужели учителското тѣло,

станица; подътъ бѣше посланъ съ кавори; въ кюшето имаше креватъ; насрѣща — писмена масса; предъ голъмия образъ на божата майка горѣше кандило.

Позволете да ви запозная! — продума доктора и ме представи на Сергию Николаевича.

— Азъ ще кажа да ви донесътъ чай, а вий, млади хора, попризовайте! При това, азъ ще си отида; трѣбва да се павѣсти нѣкой и другъ отъ болни! каза доктора и бѣразо излѣзе.

По тоя начинъ, азъ останахъ единъ срѣщу други съ човѣкъ душевноболенъ.

— Какъ тѣй сте испаднали въ нашия домъ? — ме запита Сергей Николаевичъ.

— Тука умръ сестра ми прѣди двѣ години.

Сергей Николаевичъ се прѣкрѣсти и прошуши: „царство небесное“.

— Знайте ли, какво ще ви кажа азъ? — продума той: — не се съкрушавайте за смъртъта на вашата сестра; ний лишенитъ отъ разума, отдавно вече сме умрѣли за всичкия свѣтъ, живѣй само нашето тѣло, но нима това е животъ? Да говоря откровенно сѫщо и тоя животъ ми е тежакъ; но азъ сравнително съмъ много по щастливъ отъ моите събрания; азъ, напримѣръ, ясно разбирамъ моето положение: азъ — душевноболенъ живѣя въ домъ на умолненитъ, безъ да бутамъ или безпокоя нѣкого. Впрочемъ, съ менъ по нѣкога ставатъ припадки, и се намирямъ въ пълно несъзнание.

— И не ви ли е мяично тука? попитахъ го азъ и съмъ почувствувахъ, че моя въпросъ е крайно неумѣстенъ.

— Не, доктора е толкова добръ: доставя ми книги и вѣстници. Азъ доста обичамъ да чета. . . Нѣкога си въ юношески си години азъ бѣхъ мънчакъ поетъ, пишахъ и даже печатахъ въ журната си стихотворения. . .

А, сега азъ, явно е, нито не можа да напиша; доволно е и това, че азъ още разбивамъ прочетепото. Азъ често се моля за моята Недка, тя ме моли за това. . . Често въ дѣлгите зимни вечери, когато отвѣти прозорците свири и луду-

не може да мине и безъ тазъ птица, която освѣти раздоръ между учителите друго нито не е въ състояние да извѣрши?

* * Ако свѣденията ни се вѣрни, Г. Д-ръ Бежински искалъ или щѣль дади даде оставката. Понеже служи безъ контракъ, може всѣкога да стори това.

* * Г. Л. Лазаровъ, членъ на съдѣтъ е повишена за такъвъ при Вар. Окр. Съдъ Г. Лазаровъ, ако и младъ съдия, оставилъ добро име между гражданите. На неговото място билъ назначилъ нѣкой си Диневъ,

— Свидѣтелството за бѣдността на Г. Влаховата съпруга, на която баща ѝ притежава за 50 х. лева имотъ било подписано отъ Г. Т. Цвѣтковъ, въ битността му Пом. Кмета. Чудна работа, какъ така се лжатъ официално съдѣтъ, и то да се даде възможност да може да заведе тази госпожа дѣло срѣщу общината за 6000 л.! Има си хасъ, да се е явилъ Г. Цвѣтковъ като защитникъ по него дѣло или Г. Табаковъ, съ кого се свързваха контрактъ така бѣрже въ интереса на общината и въ крѣпа на закона.

* * Четохме едно възвание отъ Плѣвенското Окол. Учителско Дружество, съ което се извѣстява на Плѣвенъ, граждани, че ще се отварятъ вечерни и недѣлни училища по вземената отъ това дружество инициатива. Каква подигравка! Ами гдѣ оставатъ чл. чл. 44, 46 и 47 отъ „Закона за Народното Просвѣщение“? И така учителското дружество открило втори пътъ Америка, като взело инициативата да отваря вечерни училища. Ами гдѣ ще ги отварятъ? Понеже това дружество, както всичкитъ други дружества въ града, се явява нѣщо отъдѣлно — корпорация, която действува независимо отъ училищните закони и распореждания, трѣбва да си има и собствени помѣщици. Училищата немогатъ да имъ се отпуснатъ, защото, за да могатъ да бѫдатъ редовни учреждения, тѣ трѣбва да съ санкционирани отъ повисшето си началство. А такова нѣщо нѣма. При това неоспоримъ фактъ е, че отъ 240 или 250 учители, само 35 или 40 души съ членове. Значи това дружество експлоатира съ името на другите учители. Както се вижда и отъ самата програма, въ която има пассажи несмисленни, и тукъ се крие нѣщо, и тукъ се има предъ видъ пропагандирането на социалистическите идеи

ва въѣтара, азъ при всичко това, при трепетната свѣтлина на лампата, лъжа ето на това лѣгло и мисля за проживѣлия животъ, за тия хора, съ които съдбата ми е сблѣскала въ трѣлия путь на живота.

— И знайте ли къмъ какво заключение азъ всѣкога путь дохождамъ? Менъ ми се чини тогава, че всичкитъ съ клеймо и отхвѣрлени хора, душегубци, разбойници, крадци и клѣветници, всичкитъ тѣ иматъ въ себѣ си искра Божия, иматъ нравствени достоинства, — но ний гордитъ егоисти, отъ пидестала на собственото величие, не искаме да призаемъ въ тѣхъ нито добро, а виждате само лошото. Въ тия часове на размишленето азъ до безумие люба хората — и на душата ми е тѣй легко и радостно! — разсѫдете сами! Ний наричаме Бога човѣколовѣцъ; и ако той, всесилъ и безгрѣщенъ, обича хората — то какъ ний, нищожниятъ и безаконитъ, да не обичаме подобните на себѣ си? Който не обича хората, той не уважава и въ себе си човѣшкото достоинство!

— Но какво прѣимущество чете? попитахъ го азъ.

— Азъ обичамъ да чета стихотворения и особено Лермонтова. Той — е най великия поетъ въ свѣта. Азъ съмъ въ вѣсторъ отъ него. . .

„Има сила благодатна

Въ съзвучието на думите живи“ . . .

— Кажете, кой нѣма да дойде въ вѣсторъ отъ подобни стихове. Колко много мисли, чувства и сила въ тия стомонени стихове!

— Кажете откровено, вий съчувствувате ли на моето положение? — ме попита Сергей Николаевичъ неочеквано.

— Отъ душа! искрено — отговорихъ азъ.

Сергий Николаевичъ се приближи къмъ менъ, прѣгърна ме и извѣднахъ литерически зарина. Менъ ми бѣше неизразимо тежко и азъ употребихъ много усилия, за да го успокоя.

— Ахъ, ако вий би знали, какъ я азъ обичахъ, моята скъпна, моята безцѣнина Недка! Но пнейния баща не се съгласи на нашия бракъ, тя

ПОДЛИСТНИКЪ

ПОМОЛИ СЕ И ЗА МЕНЕ.

(Расказъ отъ Н. Николаева)

Прѣди петъ години въ *** ската губерния, въ домътъ на душевноболниятъ, умръ сестра ми. Това обстоятелство ме накара да прѣкарамъ нѣколько часове подъ единъ покривъ съ умолищнитъ въ този гробъ на человѣческия разумъ. За мое щастие, старшиятъ лѣкаръ се показа доста добъръ и внимателенъ господинъ, и азъ по голъмата част отъ врѣмето прѣкарахъ въ неговия кабинетъ Между другото, когато пиехме чай, доктора ми рассказалъ историята на живота на единъ душевноболенъ и неговия разказъ до толкова ме заинтересува и порази, щото азъ се рѣшихъ лично да видя тоя боленъ и да говорихъ съ него. Впрочемъ, за своето рѣшение азъ и сега не се кая.

Ний минахме дѣлъгъ, тѣменъ коридоръ и съ спрѣхъ прѣдъ плѣтно затворенитъ врати, на които съ черни букви бѣше написано: № 42; до слухътъ ми достигна страстино, прѣкъсливо шъпнене: „унокой, Господи, душу усошней рабъ твоей Надѣжди“. . .

— Това той се моли! — проговори доктора:

— И почти цѣлъ денъ се така!

Доктора почука.

— Вий ли сте, докторе?

— Азъ.

Братата се отвориха и на прага се появи високъ и страшно исхъналъ младъ човѣкъ; въ неговите дѣлъги и къдрави коси забѣлѣзано се показваха бѣли косми; но менъ особено ме порази неговия погледъ: нѣщо си неизразимо кротко, любяще и добро и, заедно съ това, нѣкаква си тиха скрѣбъ свѣтеше въ тѣзи очи. Той бѣше облѣченъ не въ болниченъ алатъ, а въ тѣмни трикови дрѣхи. Доктора ми разясни, че на Сергия Николаевичъ се прѣдоставени разни права и прѣимущества по причина на неговия крайно спокойенъ характеръ и по просбата на неговия богатъ чично.

Ний вѣзохме въ малка, удобна и свѣтла

между работническата класа. Ако тази не бъше цълта, каква нужда имаше да се действува въ това направление от нѣкакво си дружество и да се игнориратъ горѣцетираните членове на закона; а още повече и да се не дава възможност на другите учители, които не сѫ членове на това дружество, да взематъ участие въ това народополезно прѣдприятие. До колкото знаемъ и минулата година има вечерни училища въ селата; за отварянието на такива въ града се канихъ и градските учители; итъ само се поканихъ, а пъкъ на дѣло нищо. Заднитъ цѣли на това дружество, което си е поставило за цѣль ужъ умственото развитие и нравствено подигане на народътъ ни, личкътъ и отъ духътъ на закона. Въ чл. 47 отъ „Закона за Народното Просвѣщение“ е казано, че программите за тѣзи училища се санкциониратъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение. А пъкъ, явно е, че щомъ тѣзи милъжки за народа господа не искатъ да се съобразятъ съ този членъ, тѣ иматъ прѣдначъртана и друга цѣль: пропагандирането на социалистическите идеи между работниците, занаятчиите и подъ булото на доброжелатели да ги развратятъ, като имъ напълнятъ главите съ утопическите идеи на това развращащо учение. Нѣ ний сме въ положение да увѣримъ тѣзи господи доброжелатели, че тѣ нѣма да успѣхтъ, докѣ не стъпятъ на законна почва. Това за сега.

* * * Охтиката и Вариолата, а може би много други епидемически болести въ града ни, все повече и повече, успѣватъ да забиватъ дълбоки корени. Нѣкои отъ нашите сътрудници потърсихъ причината на злото въ нѣкакво си бездѣйствие на градския ни лѣкаръ; други въ немърливостта на кметството, но ми сѣ чини, че криво разбираме както едното, така и другото и то ето защо: градския лѣкаръ не би можелъ да направи наши безъ съдѣйствието на общината, а общината тоже нищо, безъ испълнение исканията на градския ни медицински съветъ, а както знаемъ, тѣзи искания сѫ оставани отъ бившето ни кметство „мендеръ алтънда“. Съ промѣната на общинския съветъ, ний видѣхме, че градските ни агенти подъ команда на старшията си Г. Диноловъ, проявяватъ трѣскава дѣятелност за чистотата на улиците ни и, макаръ това да е похвално, а все

не се противи на неговата воля. И азъ излѣзохъ отъ Москва, скитахъ се по Русия двѣ години, двѣ години прѣкарахъ на Кавказъ и най посрѣдъ отново се върнахъ въ Москва. Това бѣше въ прѣдвечерието на Рождество, 24 Декемвр. 188* г. Азъ се остановихъ въ гостилиницата. Въ това врѣме азъ мисляхъ само за прѣдстоящето срѣщане съ Надѣжда. Азъ даже не знаехъ, жива ли е тя, здрава ли е? Но нѣкои причини азъ не бѣхъ ѹписалъ отъ денътъ на раздѣлата.

Но ето по цѣлата Москва се раздаде благовѣстъта за всенощната. О, какъ величествено звучеше тоя благовѣстъ, който викаше хората въ Божия храмъ да чуятъ великата радостъ, за раждането на искупителя на свѣта. Въ тоя часъ не само на небѣсата, но и на земята бѣше паинтина „тѣржествено и чудно“!

Азъ отидохъ въ близката църква, спрѣхъ се при колонните и горѣщо се моляхъ. Ивѣднажъ раздаде се чудната пѣсенъ на славословието: „слава въ вищните Богу на землѣ миръ“.

Азъ неволно се обѣрнахъ къмъ страната на клироса, отъ гдѣто се чуваше пѣнietо и изведнажъ видяхъ я, моята Недка. Тя цѣла бѣше облѣчена въ черно, стоеше на колене и, както се виждаше горѣщо се молѣше. Азъ не можахъ да се нарадвамъ на тия познати скъпи черти. Колко хубава бѣше тя въ тия мѣгновения! Тя бѣше въ нѣкакътъ си екстазъ: прѣститъ ѹнервно прибраха мрѣжитъ по ржавитъ ѹ, а устата ѹ шипниха думитъ на молитвата. Но ето свѣрши се всенощната и азъ се приближихъ къмъ Надѣжда. Тя нѣкакъ си печално погледна на менъ, стисна мрѣжата и само каза: „помоли се и за менъ“! и въ тоя мигъ се скри, смѣси се съ тѣлата. Цѣлата тая пощъ азъ не спахъ и се мѣлихъ за таинственото значение на нейните думи. На другия денъ сутринта азъ отидохъ при баща ѹ, Старецъ ме прие добра искренно; зарадва се отъ менъ, като отъ роднини. Когато му расказахъ за това, — Той спрѣ на мене изуменитъ си широко отворени очи и мѣлчеше въ нѣкакво си вѣрѣніе.

„ПЛѢВЕНСКИ ГЛАСЪ“

накъ, иска ни се да вѣрваме, че за радикалното постигане на цѣлта, е необходимъ съветъ и на Г. Г. Инженеритъ, които мислимъ, че при разрѣшаването на нѣкой гражданинъ да си строи здание, трѣбвало би подъ страхъ на наказание, да му запрѣтятъ да затулва коритото на водосточната вадичка въ улицата. Вънъ отъ това, градските агенти би трѣбвало да по заникватъ по внимателно въ дворските кюшета на гражданинъ, понеже се знае, че мнозина отъ тѣхъ, по икономически съображения, кхтатъ боклуцитъ си отъ очите имъ. Знае се, прочее и това, че всѣкай гражданинъ се облага отъ общината съ пътна повинностъ, та не би било зло, ако тѣзи срѣдства се употребяватъ съ полза, и да си достави общината повече кола, извѣстно число отъ които да минаватъ и чистятъ боклуцитъ и изъ другите градски улици, а не само изъ Александровската. Това много добре се практикува въ други градове изъ България. Гледашъ градския пожарникъ или метачъ, дошелъ съ колата прѣдъ портата на кхщата ти и спрѣлъ, та звѣни съ званецъ, който е окаченъ на коня; въ такъвъ случай, разбира се, че трѣба да има глухи или душмани на кинитъ си хора, за да не исхврлятъ боклука си.

ПОСЛЕДНИЯ НОВИНА

Г-ръ Найденъ Беневъ е назначенъ Министъръ на вътрешните дѣла, а Г-нъ Стоиловъ остава съ портфеля на Вънкашните.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 655

Болничната контора при Луковитската III-то класна Дѣржавна болница, извѣстява на интересуващи се, че се отдаватъ на търгъ за съѣстните припаси за болните, освѣтлението и отоплението на болничното помищѣніе и пр. за 1 година (отъ 15-и Ноемвр. 1896 год. до 15-и Ноемвр. 1897 год.) Исканиятъ залогъ е 200 лева за прѣдприятието.

Търгътъ ще съ произведе въ болничното помищѣніе на 5-и Ноемвр. т. г. въ 10 часа сутрента; перетрояжка на слѣдующий денъ въ 3 часа слѣдъ обѣдъ.

Азъ рѣшително нищо не можахъ да разбера. — Това тѣй ви се е видѣло! — продума той най посрѣдъ: — Това е видѣніе.

— Но гдѣ е Надѣжда? — уплашено попитахъ азъ и сърдцето ми се сви болезнено отъ нѣкакво си страшно прѣдчувствие.

— Где е Надѣжда? — повторихъ азъ своя вѣпросъ.

— Тя умрѣ скоро посрѣдъ вашето заминаване, т. е. прѣди двѣ и половина години.

Азъ не вѣрвахъ на неговите думи. Тогава старецъ ме завѣде на нейния гробъ, и азъ видѣхъ памѣтника, чetoхъ надписа за денътъ на нейната смърть. Какво е станало по нататакъ съ менъ не зная. Азъ дѣлго безъ память лѣжахъ на нейния гробъ; послѣ лѣжахъ въ болничната; послѣ прѣкарахъ нѣколко мѣсѣца въ чиковия чефлиъкъ и, най посрѣдъ, попаднахъ въ тоя домъ. Всичкото това минало азъ си припомнямъ сега, като тежъкъ, мжчителенъ и неясенъ сънъ. Той случай до толкова подѣйствува на менъ, щото азъ както виждате, съмъ побѣлялъ и съмъ се лишилъ отъ разумътъ. Но азъ ви повтарямъ, че азъ я видѣхъ въ църквата, това бѣше тя! Вѣрвайте ме, за Бога, това бѣше тя! Азъ помни нейния завѣтъ и се моля за нея. Като че и сега азъ виждамъ прѣдъ себѣ си нейните добри, нежни чѣрти. Често въ тѣмните, бурни нощи азъ чувамъ нейния кротакъ, молящъ се гласъ: „помили се и за менъ“. Тя всѣкога бѣше добра, тя обичаше всичките хора и ме научи да ги обичамъ и азъ!

Сергий Николаевичъ прѣмина нѣколко пъти отъ единия жгълъ на стаята си до другия и най посрѣдъ ме попита:

— Кажете ми, вий занимавате ли се съ литературата; т. е. азъ искахъ да попитамъ, не печатате ли въ журните свои разкази, стихотворения или нѣщо си отъ тоя родъ?

— Да, азъ пиша; но доста рѣдко! — отговорихъ азъ.

— Это, видите ли, азъ отгадахъ. Азъ имамъ една мобла къмъ васъ: напишете за менъ, за напшето срѣщане и разговоръ; по самъ посрѣдъ моя-

Желающите зонкуренти могатъ да виждатъ поемните условия ежедневно въ болничната контора сутринъ отъ 8 — 12 и следъ обѣдъ отъ 2 — 5 часа.

гр. Луковитъ, 2 Ноември 1896 година
Луковитски Болничнъ лѣкаръ: Д-ръ Маноиловъ
И. Д. Надзорателъ Ф-ръ: Ст. Петковъ

ПЛѢВЕНСКА I-ВО КЛ. ДѢРЖ. БОЛНИЦА.

№ 619

Тъй като, назначения, съгласно обявленето на болничната подъ № 456 (обявено въ Дѣрж. вѣстникъ брой № 206 и въ в. Плѣвенски гласъ брой №) на 14 того търгъ за доставката на хлѣбъ, мясо и различни дрѣбни продукти, нужни за поддържането на болничната за врѣме отъ 1-и Януарий 1897 год., до 1-и Януар. 1898 год се не състоя по причини на отказването на конкурентъ да конкордиратъ по ради поемните условия за нѣкой отъ предметите, то вслѣдствие на това, обявява се на интересуващи се, че на 14-и Ноември т. г. на 9 часа сутринта, ще се произведе новъ търгъ за горната цѣль въ помѣщението на Плѣвенска Окр. Постоянна Комисия.

Желающите г. г. да взематъ участие въ търга, умоляватъ се да се явятъ въ горбозначеното врѣме и място.

Перетрояжка ще се произведе на слѣдующия денъ 15-и Ноември тоже на 9 часа сутринта.

Залозитъ, за право участването въ търга оставатъ сѫщите обявени, въ обявленето подъ № 456

Търговитъ книга може да се вижда въ всѣки приетственъ денъ въ канцеларията на болничната и Плѣвенската Окр. Постоянна Комисия.

31-и Октомвр. 1896 год. пр. Плѣвенъ
За Управител-Лѣкаръ: Д-ръ Живковъ
На изирателъ: М. Бояджиевъ
Секретаръ: П. Гьорговски

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕБНИТЪ ПРИСТАВИ.

№ 6483

Подписанъ Иванъ Чолаковъ П. Съдеб. приставъ при Плѣвенски Окр. Съдъ на II участъкъ на основание исполнителни листъ № 2912 отъ 13 Януарий 1896 год. издаденъ отъ Плѣвенски Окр. Мир. Съдия въ полза на Кара Буфоръ изъ гр. Никополъ срѣщу Яню Тодоровъ отъ С. Брашляница за искъ 245 лева заедно съ лихвите имъ по 12 % годишно отъ 16 Мартъ 1892 г. до исплатението и 12 л. 25 ст. сѫдебни и по

та смърть. Впрочемъ, нѣма да чакатъ много; прѣдчувствувамъ близостта на смъртта си; та и Надѣжда ми каза това: азъ доста начесто я виждамъ на сънъ.

— И тѣй азъ още веднажъ ви моля, напишете зарадъ менъ; кажете, че азъ обичамъ цѣлия свѣтъ, обичамъ всичките хора, съ всичките тѣхни страсти и пороцти, като умирамъ завѣщавамъ на хората братска общъ и всепрощение.

— Ще напиша, ще напиша! продумахъ азъ и погледнахъ на своя съѣсѣдникъ: той бѣше страшно блѣденъ развалуванъ, и обилии съзии сѫструяха по вдлжната му бузи.

Азъ се простихъ съ Серги Николаевича.

— Прощавайте! Ний съ васъ никога не ще се видимъ! — продума той. — Желая ви отъ всичкото си сърдце щастливъ животъ.

Ний силно се прѣгърнахъ и сѫ раздѣлихъ най искрени приятели.

Послѣ половина година азъ получихъ отъ доктора слѣдующето писмо:

„Милостивъ Господине,
Н. Н.!

Вчера, 9 Май, умрѣ въ пълно съзнание и спокойствие нашия страдалецъ Сергей Николаевичъ Работниковъ.

Прѣдъ смъртта си той ме помоли да ви прѣдамъ неговия послѣденъ поздравъ.

Съ истинско къмъ васъ уважение.

Старши лѣкаръ: * *

Начесто въ безсънните нощи азъ си припомнявамъ бѣдния Сергей Николаевичъ и защо тѣй менъ ми се показваше, че той душевноболенъ Работниковъ по добръ разбиралъ живота и хората, отъ колкото много отъ „мждритъ на тоя свѣтъ“.

Отъ Руски прѣвѣлъ: Николаевъ

водение на дългото разноски и съгласно чл. чл. 1004—1033 отъ Гражданското Съдопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика че отъ 29 Октомври и до 31 денъ т. г. ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддаване въ канцеларията ми слѣдоющи длъжникови недвижими имоти а именно:

1) Една Нива въ мѣстността „Орѣха“ отъ 8 декара и 4 ара, при съседи: Иванъ Георгиевъ Димитъръ Ганчовъ и Стоянчо Симеоновъ Оценена за 168 лева.

2) Нива въ „Чалж Соватъ“ отъ 5 декара и 8 ара, при съседи: Никола Палуковъ Ато Ивановъ и Суватъ Оценена за 116 лева.

3) Нива въ „Лозята“ отъ 5 декара и 2 ара при съседи: Захария Цановъ Томе Лазаровъ и лозето на длъжникъ съ Тодоровъ, оценена за 104 лева.

4) Лозе въ равнището отъ 1 декаръ и 3 ара при съседи: Обратимъ Лашовъ Иванъ Макавѣевъ, и Велико Г. Петърчовъ Оценена за 78 лева.

Наддаванието ще почне отъ цѣната която ще даде първи куповачъ.

Желающитѣ да купятъ горния имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванието всѣки присѫтственъ день и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ се допусне да преглѣждатъ всичките книжа относящи се по проданта.

гр. Плѣвенъ, 31 Октомври 1896 год.

Дѣло № 405 отъ 1895 год. 1—3

П. Съдебенъ Приставъ Ив. Чолаковъ

№ 6484

Подписаній Иванъ Чолаковъ п. Съдеб. Приставъ при Плѣвенски Окр. Съдъ на II-й участъкъ на основание испѣлнителни листъ № 2511 отъ 8 Августъ 1896 год. издаденъ отъ Плѣвенъ. Окол. Мир. Съдия въ полза на Кара Бохоръ изъ гр. Никополь срѣщу Филипъ Гоиновъ отъ с. Брашляница за искъ 648 лева заедно съ лихвите имъ по 13 % годишно отъ 6 Ноември 1891 г. до исплащанието и 32 лева съдебни и по водение на дългото разноски и съгласно чл. чл. 1004—1033 отъ Гражданското Съдопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика че отъ 29 Октомври, т. г. и до 31 денъ ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддаване въ канцеларията ми слѣдоющи длъжникови недвижими имоти а именно:

1) Едно лозе въ брашлянското землище местността „Усойката около 1 декаръ при съседи: Ст. В. Щѣркеловъ, пътъ, Цвѣтко Гоиновъ и межда оцѣнено за 40 лева.

2) Една ливада въ сѫщото землище местността „Мицовъ геранъ“ около 6 декара при съседи: Илия Петковъ, Михалъ Ангеловъ и братия Гоинови оцѣнена за 100 лева.

3) Едно лозе въ сѫщото землище местността „равнището“ около 1 декаръ при съседи: Първанъ Начовъ и братия Гоинови оцѣнено за 40 л.

4) Една нива въ сѫщото землище местността „Долно поле“ около 4 декара при съседи: П. Димитровъ Мичо Миховъ, и пътъ оцѣнена за 60 лева.

5) Единъ полигаръ отъ 4 декара въ с. Брашляница при съседи: Мицо Димитровъ Илия Петковъ, Ив. Макавѣевъ оцѣненъ за 30 лева.

Продаваемъ имотъ не е заложенъ никому

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цена на горе.

Които Г. Г. желаятъ да купятъ горниятъ имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванието всѣки присѫтственъ день и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ съ допусне да преглѣждатъ всичките книжа относящи се по проданта.

гр. Плѣвенъ 31 Октомври 1896 год.

Дѣло № 400 отъ 1895 год. 1—3

Съдебенъ Приставъ Ив. Чолаковъ

№ 6485

Подписаній Иванъ Чолаковъ п. Съдеб. Приставъ при Плѣвенски Окр. Съдъ на II-й участъкъ на основание испѣлнителни листъ № 2950 отъ 13 Августъ 1893 год. издаденъ отъ Плѣвенъ. Окол. Мир. Съдия въ полза на Кара Бохоръ изъ гр. Никополь срѣщу Иванъ Бешовъ отъ с. Брашляница за искъ 68 лева съгласно чл. чл. 1004—1033 отъ Гражданското Съдопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика че отъ 29 Октомври т. г. и до 31 денъ ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддаване въ

канцеларията ми слѣдоющите длъжникови недвижими имоти, а именно:

1) Едно лозе находящее се въ Брашлянското землище въ мѣстността „равнището“ отъ единъ декаръ и 6 ара. при съседи: Илия и Христо Цвѣткови, Ане Липовъ, Ив. Главниковъ и пътъ оцѣнено въ Емлячинъ книги на Брашлянската община за 90 лева.

Продаваемъ имотъ не е заложенъ никому.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цена на горе.

Които Г. Г. желаятъ да купятъ горниятъ имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванието всѣки присѫтственъ день и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ се допусне да преглѣждатъ всичките книжа относящи се по проданта.

Дѣло № 222 отъ 1893 год. 1—3

Съдебенъ Приставъ Ив. Чолаковъ

№ 6343

Подписаній Ст. Мотавчиевъ пом. Съдебенъ Приставъ при Плѣвенски Окр. Съдъ на III участъкъ на основание испѣлнителни листъ подъ № 4221 отъ 19 Ноември 1894 г. издаденъ отъ Плѣвенъ. Окол. Миров. Съдъ въ полза на Лазарь Ив. Ябълковъ отъ гр. Плѣвенъ, срѣщу Петра Савчовица, Цона и Мица Савчови отъ с. горна Митрополия за 181 левъ, лихви и други разноски, съгласно чл. чл. 1004—1037 отъ Гражданското съдопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика че отъ 4 Ноември т. г. и до 31 денъ т. е. до 4 Декември с. г. включително, ще продавамъ на втори публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдоющи длъжникови недвижими имоти, а именно:

1) Една къща въ с. Горна митрополия „Главната улица“ земника съ двѣ отдѣления постройка отъ простъ дървенъ материал покрита съ прѣсть, съ дворъ 2 декара при съседи: Ангель Ивановъ, Петко Петровъ, Георги Христовъ и пътъ

Продаваемъ имотъ не е заложенъ никому

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цена на горе.

Които Г. Г. желаятъ да купятъ горниятъ имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванието всѣки присѫтственъ день и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ се допусне да преглѣждатъ всичките книжа относящи се по проданта.

гр. Плѣвенъ 21 Октомври 1896 г.

Дѣло № 549 отъ 1894 год. 2—3

п. Съдебенъ Приставъ Ст. Мотавчиевъ

№ 6306

Подписаній Ст. Мутавчиевъ помощ. Съдеб. Приставъ при Плѣвенски Окр. Съдъ, на III участъкъ на основание испѣлнителни листъ подъ № 2708 отъ 24 септември 1890 год. издаденъ отъ I-й Орханийски Мировий Съдия, въ полза на Орханийската Земл. Касса срѣщу Мико Герговъ отъ село Божанци а живущъ на постоянно мѣсто жителство въ село Песарово за искъ 60 лева, лихви и др. разноски съгласно чл. чл. 1004—1025 отъ гражданското съдопроизводство съ настоящето си обявявамъ за знание на интересуващите се че отъ 1-й Ноември т. г. и до 31 денъ т. е. до 1-й Декември с. г. ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддаване въ канцеларията си въ гр. Плѣвенъ слѣдоющето длъжниково недвижимо имущество а именно:

Едно бранице отъ (15) петнадесетъ декара находящи се въ землището на село Песарово въ мѣстността „Барата“ при съседи: Радю Вълковъ Пано Вълковъ Петко Николовъ и Барата, оценено за 300 лева.

Описанъ недвижимъ имотъ не е заложенъ никому.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цена на горе желающите да го купятъ могатъ да се явяватъ въ канцеларията ми и да наддаватъ всѣки присѫтственъ денъ и часъ, гдѣто могатъ да преглѣждатъ и книжата по проданта.

гр. Плѣвенъ 18 Октомври 1896 г. 2—3

Помощ. Съд. Приставъ Ст. Мотавчиевъ

№ 5610

Подписаній Иванъ Ат. Гърковъ Съд. Приставъ при Плѣвенъ Окр. Съдъ въ донъннение на обявленето ми подъ № 1485 публикувано въ мѣстн. Вѣстникъ „Плѣвенски Гласъ“ броеве № № 29—31 съ настоящето си обявявамъ за всесобщо знание че отъ 22 Октомври т. г. и до 31

день ще продавамъ на втори публиченъ търгъ съ явно наддаване въ канцеларията си въ гр. Плѣвенъ недвижимото имущество принадлежащо на Илия Бочевъ отъ гр. Плѣвенъ състоящъ отъ

Една нива въ Плѣвенското землище въ мѣстността „Кованътъ“ отъ 16 декара при съседи Василъ Деновъ и пътъ.

Проданта е втора и наддаванието ще почне отъ цѣната която ще даде първий куповачъ.

Желающитѣ да купятъ горниятъ имотъ могатъ да се явяватъ въ канцеларията ми да наддаватъ и приглѣждатъ книжата по проданта.

гр. Плѣвенъ 11 Октомври 1896 г. 2—3
Съдебенъ Приставъ Иванъ А. Гърковъ

№ 6282

Подписаній Иванъ Чолаковъ П. Съдеб. Приставъ при Плѣвенски Окр. Съдъ на II участъкъ на основание испѣлнителни листъ № 2101 отъ 8 Юни 1896 год. издаденъ отъ Плѣвенски град. Мир. Съдъ, въ полза на Кунчо Койчовъ отъ гр. Плѣвенъ срѣщу Василъ и Косто Ст. Гачови отъ гр. Плѣвенъ за искъ 278 лева 40 ст. заедно съ лхвата имъ по 10 % годишно съгласно чл. чл. 1004—1033 отъ Гражданското Съдопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика че отъ 31 Октомври т. г. и до 31 денъ ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддаване въ канцеларията слѣдоющи длъжникови недвижими имоти, а именно:

1) Една Нива въ Опанското землище местноста при герания около 2 декара и 8 ара при съседи: Кунчо Илиевъ А. Гановъ Ил. Гановъ и Пено Панталеовъ оценена за 56 лева.

2) Една Нива въ същото землище местността Пѣсака около 3 декара 8 ара оценена за 76 л.

3) Една Ливада въ същото землище местността Селището около 1 декаръ и 5 ара при съседи: отъ две страни Кунчо Илиевъ Бено Николовъ и пътъ оценена за 33 лева.

4) Една ливада въ същото землище местността Яшарското около 6 декара и 5 ара при съседи: Цено Трестениченина П. Георгевъ оценена за 143 лева.

5) Една Ливада въ същото землище местността Кръстанъ Христовъ Общин. Ливади оценена за 77 лева.

Продаваемия имотъ не е заложенъ никому
Наддаванието ще почне отъ първоначалната цена на горе Които Г. Г. желаятъ да купятъ горниятъ имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванието всѣки присѫтственъ денъ и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ са допусне да прѣглеждатъ всичките книжа относящи се по проданта.

Дѣло № 272 отъ 1896 год. 2—3
П. Съдебенъ Приставъ Ив. Чолаковъ

№ 6279

Подписаній Иванъ Чолаковъ помощ. Съдеб. Приставъ при Плѣвенски Окр. Съдъ на II участъкъ на основание испѣлнителни листъ № 1357 отъ 11 Мартъ 1894 год. издаденъ отъ плѣвенски Окр. Миров. Съдия въ полза на Трифонъ Тодоровъ изъ гр. Плѣвенъ срѣщу Иванъ Митовъ отъ с. Бохотъ за искъ 68 лева заедно съ лихвите имъ по 10 % годишно отъ 26 Октомври 1890 год. до исплащанието и 8 л. съдебни и по водение на дългото разноски и съгласно чл. 1004—1033 отъ Гражданското Съдопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика, че отъ 29 Октомври т. г. и до 31 денъ щи продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддаване въ канцеларията ми слѣдоющи длъжникови недвижими имоти, а именно:

1) Едно бранице въ Бохотското землище местността „Беглишко“ около 8 декара при съседи Митю Лазаровъ, Ико Иванчовъ и Ив. Лазаровъ оценена за 200 лева.

Описанъ имотъ не е заложенъ никому.
Наддаванието ще почне отъ цѣната която ще даде първий куповачъ.

Които Г. Г. желаятъ да купятъ горните имоти могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванието всѣки присѫтственъ денъ и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ се допусне да преглѣждатъ всичките книжа относящи се по проданта.

гр. Плѣвенъ 15 Октомври 1896 год.

Д